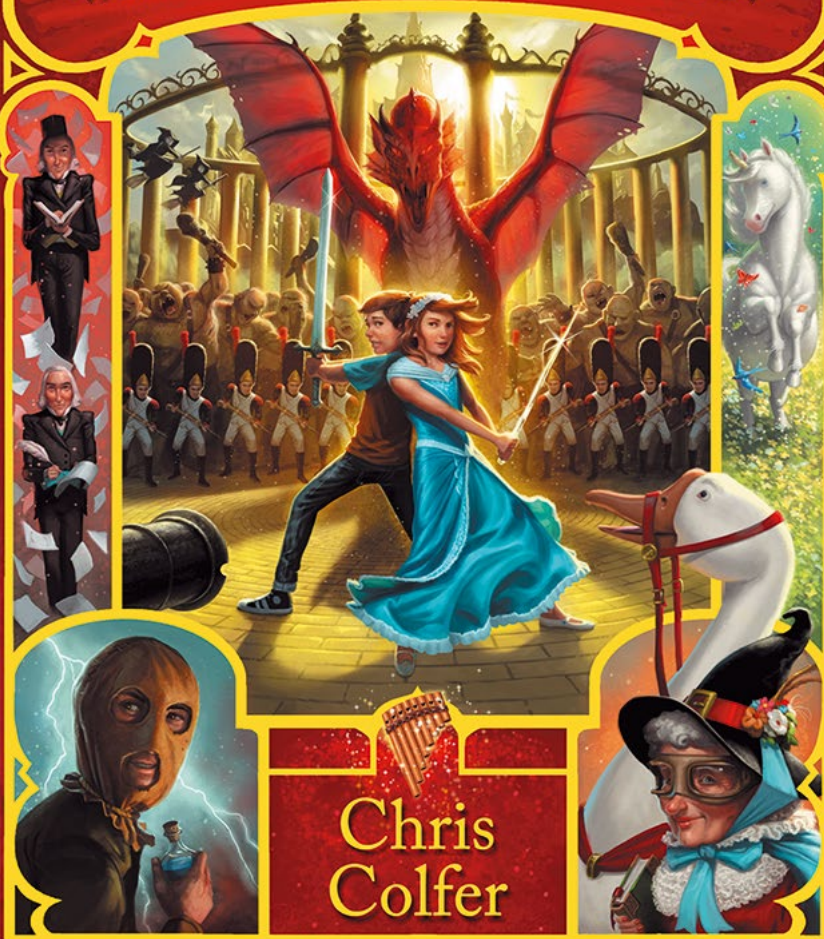


NEW YORK TIMES BESTSELLER # 1

Krajina príbehov

VAROVANIE BRATOV GRIMMOVCOV



Chris
Colfer

Krajina príbehov Varovanie bratov Grimmovcov

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

www.albatrosmedia.sk



Chris Colfer

**Krajina príbehov – Varovanie bratov Grimmovcov –
e-kniha**

Copyright © Albatros Media a.s., 2017

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

**ALBATROS** MEDIA

Krajina príbehov

VAROVANIE BRATOV GRIMMOVCOV

Chris Colfer

Ilustroval Brandon Dorman

FRAGMENT

OBSAH

HOSTIA VEĽKEJ ARMÁDY	9
BUDE TO POUČNÉ	19
SIEŇ SNOV	33
KNIHOMOLKY ÚTOČIA	54
SVADBA V LESE	67
ŠOK NA CINTORÍNE	82
SNEMOVŇA POKROKU	105
TAJOMSTVO KRÁSNEJ PASTIERKY	118
NA PLESE VÍL	132
KONIEC VÝLETU	149
LEV Z JUŽNÉHO BREHU	162
KASÍNO LUMIÈRE DES ETOILES	175
TAJOMSTVÁ ZÁMKU NEUSCHWANSTEIN	191
KRÁLOVNÁ VO VYHNANSTVE	209
JE TU ARMÁDA	222
TRPKÉ ZVÍTANIE	229
VÁZEŇ V MASKE	240
JEDINÝ SVEDOK	246
VYŠLITE LABUTE	259
VEČNÝ ĽAD	276
VEĽKÉ TROBLINSKÉ JAZERO	282
PLAMIENKA	293
AŽ K JADRU	304
ELFSKÁ RÍŠA	311
ZABUDNUTÁ ARMÁDA	324
LIEČBA OHŇOM	328
NAKŔMTE MLÁŽA	338
ZNAMENIE NA OBLOHE	348
BITKA O KRÁLOVSTVO VÍL	355
DRAK SA PREBÚDZA	377
NÁVRAT K MÁGI	387
ÚSVIT	396

Venujem J. K. Rowlingovej, C. S. Lewisovi, Roaldovi Dahlovi, Eve Ibbotsonovej, L. Frankovi Baumovi, Jamesovi M. Barriemu, Lewisovi Carrollovi a všetkým úžasným autorom, ktorí naučili svet veriť v mágiu. Keď si spomeniem, koľko času som strávil skúmaním šatníkov, hľadaním druhej hviezdy vpravo a očakávaním pozvánky na Rokfort, nečudo, že som v škole nemal dobré známky.

Venujem aj všetkým učiteľom a knihovníkom, ktorí podporili túto sériu a zaradili ju do vyučovania. Znamená to pre mňa viac, než dokážem vyjadriť.



**„Máte nepriateľov? Dobre. Znamená to,
že ste sa v živote za niečo postavili.“**

Winston Churchill





PROLÓG

HOSTIA VEĽKEJ ARMÁDY

1811, Čierny les, Rýnsky spolok

Nebolo záhadou, prečo sa táto časť kraja nazýva Čierny les. Nápadne tmavé listy a kôru stromov potme takmer nebolo vidieť. Jasný mesiac ako hanblivé dieťa vykúkal spoza oblakov, ale nikto si nemohol byť istý, čo číha v hustých lesoch.

Medzi stromami visel chlad ako závoj. Bol to odľahlý a starobylý kút lesa, korene tu siahali tak hlboko do pôdy, ako vysoko sa konáre vypínali k oblohe. Keby sa po zemi nevinul skromný chodník, zdalo by sa, že les ešte ľudské oko neuzrelo a ľudská ruka sa ho nedotkla.



Cez les ako delová guľa svišťal tmavý koč ťahaný štyrmi silnými koňmi. Na cestu mu svietili dva rozhojdané lampáše, vďaka ktorým pripomínal obrovskú obludu so žiariacimi očami. Popri koči cválali na koňoch dvaja francúzski vojaci Napoleonovej *Grande Armée* – Veľkej armády. Ich pestrofarebné uniformy halili čierne plášte – svet sa nemal dozvedieť, čo majú dnes večer za lubom.

Koč o chvíľu dorazil k rieke Rýn, nebezpečne blízko k výbojnému francúzskemu cisárstvu. Na brehu sa staval obrovský tábor, stovky francúzskych vojakov vztyčovali desiatky špicatých bēžových stanov.

Dvaja vojaci, ktorí koč sprevádzali, zosadli z koní a otvorili na ňom dvere. Vytiahli von dvoch mužov. Muži mali ruky zviazané za chrbtami a na hlavách čierne vrecia. Chrčali a niečo tlmene vykrikovali – mali aj zapchaté ústa.

Vojaci ich dostrkali doprostred tábora do najväčšieho stanu. Spútaní muži aj so zahalenými tvármi vnímali, že v stane je svetlo, pod nohami cítili mäkký koberec. Vojaci ich sotili k dreveným stoličkám.

„*J'ai amené les frères*,“ počuli za sebou hlas jedného z vojakov.

„*Merci, Capitaine*,“ povedal ďalší hlas, tentoraz pred nimi.

„*Le général sera bientôt là*.“

Mužom stiahli z hláv vrecia a odstránili látku, ktorou mali zapchaté ústa. Keď si ich oči zvykli na svetlo, za veľkým dreveným stolom uvideli vysokého svalnatého muža. Mal autoritatívne držanie tela a netváril sa vôbec priateľsky.

„Zdravím vás, bratia Grimmovci,“ oslovil ich vysoký muž s výrazným cudzím prízvukom. „Som plukovník Philippe Baton. Ďakujem, že ste prišli.“

Wilhelm a Jacob Grimmovci gánili na plukovníka. Boli poškieraní a poudieraní, ich oblečenie nieslo stopy zlého zaobchádzania – očividne sem neprišli dobrovoľne.



„Mali sme vari na výber?“ spýtal sa Jacob a vyplul na koberec krv.
„Myslím, že s kapitánom De Langom a poručíkom Rember-
tom ste sa už zoznámili,“ povedal plukovník Baton a kývol na
vojakov, ktorí ich sem priviedli.

„Zoznámili nie je najvýstižnejšie slovo,“ poznamenal Wilhelm.

„Boli sme k nim zdvorilí, teda spočiatku, oni však odmietli
spolupracovať,“ oznámil kapitán De Lange plukovníkovi.

„Museli sme ich sem pozvať veľmi dôrazne,“ vysvetlil poru-
čík Rember.

Bratia sa poobzerali po stane – na to, že ho postavili len ne-
dávno, bol pekne zariadený. V jednom rohu odtikávali nočný čas
vysoké hodiny, po oboch stranách zadného vchodu horeli sviece
v ligotavých svietnikoch a na drevenom stole bola rozložená veľ-
ká mapa Európy s francúzskymi vlajočkami zapichnutými na do-
bytých územiach.

„Čo od nás chcete?“ zvolal Jacob a mykal spútanými rukami.

„Keby ste nás chceli zabiť, už by ste to dávno urobili,“ pridala
sa Wilhelm a aj on sa pokúšal vyslobodiť z povrazov.

Plukovník Baton sa na ich zlostné vystupovanie mrzuto za-
mračil. „Generál Marquis vás sem dnes nepozval preto, aby vám
ublížil, ale aby vás požiadal o pomoc,“ povedal. „Na vašom mies-
te by som sa začal správať úctivejšie, aby si to nerozmyslel.“

Bratia Grimmovci na seba nervózne pozreli. Generál Jacques
du Marquis patril k najobávanejším generálom Veľkej armády fran-
cúzskeho cisárstva. Už pri vyslovení jeho mena prechádzali všet-
kým po chrbte zimomriavky – ale čo od nich asi tak môže chcieť?

V stane bolo odrazu cítiť pižmo. Bratia Grimmovci vedeli, že
ho zacítili aj vojaci, a znervózneli, hoci nikto nič nekomentoval.

„No teda, plukovník,“ ozval sa spreď stranu tenký hlas. „Takto
sa staráte o našich hostí?“ Bolo jasné, že ten človek ich celý čas
počúval.



Generál Marquis vstúpil do stanu pomedzi svietniky a pri tom náhloom zázavne vzduchu sa zachveli plamene. Stan sa ihned' zaplnil silnou pižmovou vôňou veliteľovej kolínskej.

„Generál Jacques du Marquis?“ spýtal sa Jacob.

Na človeka s takou hrozivou povestou bol jeho telesný zjav trochu sklamaním. Generál bol nízky muž s veľkými sivými očami a mohutnými rukami. Na hlave mu sedel okrúhly klobúk, širší ako jeho plecía, a na maličkovej uniforme sa mu jagalo niekoľko vyznamenaní. Sňal si klobúk a položil ho na stôl, odhalil tak úplne holú hlavu. Nenútene sa usadil vo veľkom kresle za stolom a zložil si ruky na bruchu.

„Kapitán De Lange, poručík Rembert, prosím, rozviažte našich hostí,“ prikázal generál Marquis. „Žijeme v krutých časoch, to však neznamená, že máme zabudnúť na pohostinnosť.“

Kapitán a poručík vykonali rozkaz. Generálovi sa na tvári zjavil príjemný úsmev, ale bratov Grimmovcov neoklamal – jeho očiam chýbal súcit.

„Prečo ste nás sem dovliekli?“ spýtal sa Wilhelm. „Nepredstavujeme hrozbu pre vás ani pre francúzske cisárstvo.“

„Sme akademici a spisovatelia! Nemáte od nás čo získať,“ povedal Jacob.

Generál sa krátko zasmial, potom si akoby rozpačito zakryl rukou ústa.

„To je pekný príbeh, ale ja viem viac,“ vyhlásil Marquis. „Sledoval som vás, bratia Grimmovci, a viem, že tak ako vždy vo vašich rozprávkach, aj vo vás je viac, než by sa na prvý pohľad zdalo. *Donnez-moi le livre!*“

Generál luskol prstami a plukovník Baton vytiahol zo stola veľkú knihu. Položil ju pred generála, až to zadunelo, a ten v nej začal listovať. Bratia Grimmovci knihu hned' spoznali – bola ich.

„Je vám táto kniha povedomá?“ spýtal sa generál Marquis.



„Je to naša zbierka rozprávok,“ odvetil Wilhelm.

„*Oui*.“ Generál nezdvihol hlavu od stránok. „Som váš veľký obdivovateľ, bratia Grimmovci. Vaše rozprávky sú také nápadité, také čarovné – kam na to všetko chodíte?“

Jacob s Wilhelmom na seba opatrne pozreli, stále si neboli istí, na čo naráža.

„Sú to len rozprávky,“ povedal Jacob. „Niektoré sú originálne, ale väčšinou sú to ľudové rozprávky, čo sa odovzdávajú z generácie na generáciu.“

Generál Marquis pomaly prikývol. „Ale kto ich odovzdáva?“ spýtal sa a zabuchol knihu. Príjemný úsmev mu zmizol z tváre a sivými očami strieľal z jedného brata na druhého.

Wilhelm ani Jacob netušili, akú odpoveď generál očakáva. „Rodiny, celé kultúry, deti, ich rodičia a...“

„Vily?“ vyslovil generál úplne vážne a na tvári sa mu nepohol jediný sval.

V stane zavládlo mrazivé ticho. Keď sa natáhovalo už nepríjemne dlho, Wilhelm pozrel na Jacoba a obaja sa silene zasmiali, aby odľahčili atmosféru.

„Vily?“ spýtal sa Wilhelm. „Myslíte si, že tie rozprávky sme počuli od víl?“

„Vily neexistujú, pán generál,“ vyhlásil Jacob.

Generálovi Marquisovi myklo ľavým okom – bratov ten tik prekvapil. Generál zavrel oči a pomaly si masíroval tvár, kým nervózny pohyb neprestal.

„Prepáčte, bratia Grimmovci,“ ospravedlnil sa generál s ďalším falošným úsmevom. „Vždy mi začne mykať okom, keď mi niekto klame.“

„My vám neklameme, generál,“ povedal Jacob. „Ale ak vás naše rozprávky presvedčili o niečom inom, tak ste nám práve nesmierne polichotili...“



„TICHO!“ prikázal generál Marquis a oko mu znovu začalo poskakovať. „Nerobte zo mňa hlupáka, bratia Grimmovci, lebo ja nie som hlupák! Už dlhšie vás sledujeme. Vieme o tej žiariacej žene, čo vám nosí príbehy!“

Bratia Grimmovci znehybneli. Zrýchlil sa im tep, na čele sa im zjavili kvapky potu. Obaja celé roky zachovávali sľub mlčanlivosti, ale najväčšie tajomstvo ich života predsa vyšlo najavo.

„Eee... žiariaca žena?“ zopakoval Wilhelm. „Generál, počujete sa? Toto je smiešne.“

„Moji muži ju videli na vlastné oči,“ povedal generál Marquis. „Jej šaty sa jagajú ako nočná obloha, vo vlasoch má biele kvety a nosí dlhú krištáľovú paličku – a vždy vám prinesie nový príbeh do vašich kníh. Lenže odkiaľ je? Toto mi nedá pokoja. Prezrel som všetky mapy, ktoré mám, a dospel som k záveru, že prichádza z miesta, ktoré na nijakej mape nevidím.“

Wilhelm a Jacob pokrútili hlavami, zúfalo sa pokúšali poprieť všetko, čo povedal. Lenže ako sa dá poprieť pravda?

„Vy vojaci ste všetci rovnakí,“ ozval sa Jacob. „Už ste dobyli polovicu známeho sveta, no aj tak chcete viac – preto si vymýšľate! Ako keď kráľ Artuš túžil po svätom gráli...“

„*Apportez-moi l'oeuf!*“ prikázal generál Marquis.

Kapitán De Lange a poručík Rembert vystúpili zo stanu a o chvíľu sa vrátili s ťažkou debnou obmotanou reťazami. Vyložili ju na stôl priamo pred generála Marquisa.

Generál siahol pod uniformu a vytiahol kľúč, ktorý nosil zavesený na krku. Odomkol reťaz a otvoril debnu. Najprv vybral biele hodvábné rukavice a natiahol si ich. Siahol hlbšie do debny a vybral velikánske vajce z najčistejšieho zlata, aké kedy bratia videli. Zlaté vajce očividne nebolo z tohto sveta.

„Nie je to najkrajšia vec, akú ste kedy videli?“ spýtal sa generál Marquis. Pri pohľade na zlaté vajce bol takmer v tranze. „Som



presvedčený, že toto je len začiatok. Iba malý príklad zázrakov, čo čakajú vo svete, z ktorého pochádzajú vaše príbehy, bratia Grimmovci. A presne do toho sveta nás zavediete.“

„My vás tam nemôžeme zaviesť,“ ohradil sa Jacob. Pokúsil sa vstať, ale poručík Rembert ho posadil naspäť na stoličku.

„Kmotrička víla – žiariaca žena, o ktorej hovoríte – nám nosí príbehy zo svojho sveta,“ povedal Wilhelm.

„Len ona dokáže cestovať medzi svetmi. Nikdy sme tam neboli a nemôžeme vás tam zobrať,“ dodal Jacob.

„Ako ste vôbec získali toto vajce?“ spýtal sa Wilhelm.

Generál Marquis opatrne vrátil zlaté vajce naspäť do debny. „Od vašej ďalšej známej, druhej ženy, ktorá vám nosí príbehy. *Apportez-moi corps de la femme oiseau!*“

Plukovník Baton vyšiel zo stanu a o chvíľu sa vrátil a ťahal za sebou voz s mrežami. Strhol z neho plachtu a bratia Grimmovci zhíkli. Vo voze ležalo mŕtve telo Matky husi.

„Čo ste jej spravili?“ skríkol Wilhelm a pokúsil sa postaviť, ale vojak ho pridržal na stoličke.

„Žiaľ, otrávil sa v miestnom hostinci,“ odvetil generál Marquis bez výčitiek svedomia. „Je to smutné, že nás opustila, lebo bola naozaj plná života, ale všeličo sa stáva. Vajce sme našli u nej. Takže mi zišlo na um, že ak sa dokázala presúvať medzi svetmi táto stará pijanka, určite to dokážete aj vy dvaja.“

Bratia očerveneli a chveli sa im nozdry. „A čo spravíte, keď sa tam dostanete? Obsadíte rozprávkový svet a pripojíte ho k francúzskemu cisárstvu?“ spýtal sa Wilhelm.

„Isteže,“ vyhlásil generál Marquis, ako keby to malo byť každému jasné.

„To by sa vám aj tak nepodarilo!“ zvolal Jacob. „V tom svete žijú ľudia a bytosti, aké si ani neviete predstaviť! Ľudia a bytosti, ktoré sú mocnejšie než vy! Vaše vojsko čaká skaza, len čo tam vkročíte.“



Generál Marquis sa znovu zasmial. „To je veľmi nepravdepodobné, bratia Grimmovci. Viete, Veľká armáda plánuje mohutnú ofenzívu – do konca roka chceme obsadiť mnohé nedobyté oblasti. Rozprávkový svet je len odrobinkou z koláča, o ktorý nám ide. Už v tejto chvíli, kým sa rozprávame, cvičia tisícky francúzskych vojakov, z ktorých vytvoríme najväčšie vojsko, aké kedy videl svet. Dosť pochybujem, že by sa nám niekto mohol postaviť do cesty – ani Egypťania, ani Rusi, ani Rakúšania, a rozhodne nie banda víl a goblinov.“

„Takže čo od nás očakávate?“ spýtal sa Wilhelm. „Čo ak vám nemôžeme zaručiť prechod do druhého sveta?“

Generál sa usmial, ale tentoraz úprimne. Oči sa mu naplnili chamtivosťou, keď im konečne povedal, čo chce.

„Máte dva mesiace na to, aby ste našli cestu do sveta príbehov, bratia Grimmovci!“ vyhlásil Marquis.

„Ale čo ak sa nám to nepodarí?“ spýtal sa Jacob. „Ako som už povedal, Kmotrička víla je veľmi záhadná. Možno ju už nikdy neuvidíme.“

Generál na nich chladne a zlovestne zazrel. „Ale no tak, bratia Grimmovci,“ povedal. „Podarí sa vám to, lebo od vás závisí budúcnosť vašich priateľov a rodiny. Som si celkom istý, že ich neklamete.“

V napätej atmosfére zaznelo tiché odfrknutie – ale nevydal ho ani jeden z bratov. Jacob pozrel na voz s mrežami a uvidel, že Matka hus mľaskla perami. Všetci v stane sa prekvapene pozerali, ako sa preberá k životu, sľaby sa prebúdza z dlhého spánku.

„Kde to som?“ spýtala sa. Posadila sa a počúchala si hlavu. Ponatahovala si krk a zhlboka zívla. „Och, to nie, vari Španielsko spustilo ďalšiu inkvizíciu? Ako dlho som bola mimo?“

Generál pomaly vstal a nechápavo vytreštil oči. „Ako je to možné? Veď ju otrávil!“ zamrmľal si pod nos.



„Nepovedala by som, že otrávil... tuším mi len trochu viac naliali,“ povedala Matka hus a poobzerala sa po stane. „Takže tak. Pamätám si, že som sedela vo svojej obľúbenej pivárni v Bavorsku. Krčmár tam nešetří – volá sa Lester, je to správny chlap a môj starý kamarát. Vždy som vravela, že ak niekedy budem mať dieťa, tak ho po ňom pomenujem – počkať! Jacob? Willy? Pre Merlina, čo tu vy dvaja robíte?“

„Uniesli nás!“ oznámil jej Jacob. „Títo muži chcú o dva mesiace prepadať rozprávkový svet. Ak im nepovieme, ako sa tam môžu dostať, ublížia našej rodine!“

Matka hus otvorila ústa a prechádzala pohľadom od bratov k vojakom a naspäť. Mala čo robiť, aby sa vôbec udržala pri vedomí, ale túto informáciu pochopila a zakrútila sa jej z nej hlava.

„Ale... ale... ale odkiaľ vedia...?“

„Sledovali nás,“ odvetil Jacob. „Všetkých nás sledovali – majú tvoje zlaté vajce! Zhromaždili obrovské vojsko a v mene Francúzska chcú dobyť rozprávkový svet...“

„Ticho!“ skríkol plukovník Baton na bratov.

Generál Marquis zdvihol ruku, aby umlčal plukovníka. „Nie, plukovník, to je v poriadku. Táto žena pomôže našim priateľom splniť našu žiadosť. Napokon, ani ona nechce, aby sa rodine Grimmovcov niečo stalo.“

Nakukol cez mreže, ako keby tam bolo zviera. Matka hus sa už prebudila na rôznych podivných miestach a v rôznych podivných situáciách, ale toto bol vrchol. Vždy sa obávala, že tajomstvo jej sveta vyjde najavo, no nikdy jej ani na um nezišlo, že to bude za takýchto hrozivých okolností.

Očerveneli jej líca a zmocnila sa jej panika. „Musím zmiznúť!“ vyhlásila. Vystrela ruku a zlaté vajce sa zdvihlo z debny a preletelo do voza, v ktorom sedela. Zablysko sa a Matka hus aj zlaté vajce sa vyparili.



Vojaci okolo stanu začali kričať, ale generál sa ani nepohol. V očiach mu silnelo rozhodnutie, keď sa díval na voz, z ktorého zmizla Matka hus – také čosi ešte nevidel. Tým sa len potvrdilo, že cieľ jeho nových výbojov, ten zázračný svet, existuje.

„*Général, quelles sont vos instructions?*“ spýtal sa plukovník Baton, celý dychtivý po ďalších rozkazoch.

Generál sklonil hlavu a rozhodol sa. „*Emmenez-les!*“ zvolal a ukázal na bratov Grimmovcov. Ani sa nenazdali a znovu mali zapchaté ústa, ruky spútané za chrbtom a na hlavách vrecia.

„Dva mesiace, bratia Grimmovci,“ povedal generál a nedokázal odtrhnúť oči od voza. „Do dvoch mesiacov nájdete priechod, inak sa budete musieť pozeráť, ako osobne zabijem všetkých, ktorých máte radi!“

Bratia Grimmovci zastonali vo vreciach. Kapitán De Lange a poručík Rembert ich zdvihli na nohy a vyvliekli zo stanu. Celým táborom sa ozývali tlmené stony, keď ich strčili do voza a odviezli do tmavého lesa.

Generál Marquis sa oprel v kresle. Spokojne vzdychol, keď sa mu konečne upokojilo srdce aj myseľ. Pozrel na knihu bratov Grimmovcov na stole a ticho sa zasmial. Rozprávkový svet mu prvý raz nepripadal ako fantastický a prehnane ambiciózny cieľ – bol na dosah.

Generál zobral z mapy Európy jednu francúzsku vlajočku a zapichol ju do obálky knihy. Bratia Grimmovci majú možno pravdu – možno sú v rozprávkovom svete bytosti, aké si nevie predstaviť –, ale teraz si ich už predstavuje...

